

Végzetjel 9. fejezet

Ariana, szombat 26 december 2020 - 17:08:16

9.

Rhys kőrbefordul. Olyan, mintha mindenfelé egyforma lenne a táj, akár egy körkörös építmény, még a fákat is ugyan úgy állnak. Semmi támpont. Ijesztő.

Na?

Honnan tudjam? Szól vissza morcosan. Pedig Q akart elindulni, másfél napot engedélyezett magunknak, aztán még hajnal előtt osontunk el. Egyszer jobb lett volna nem émi útbaigazítását, de makacs, akár az öszvér. Én viszont fáradt vagyok, mert már óránként gyalogolunk. Leülök a földre, és a fűvel játszó. Rhys hatalmas sőhajjal követi a példám. Igazság szerint teljesen védtelenek vagyunk itt, ez máskor jobban szokta zavarni.

Lehunyorog a szemem. Tegnap reggel vettem észre, hogy kiéledtek az érzékeim. Most is érzem a víz látkörét és élt alattunk, mélyen a párszít alatt. Halkan suttog nekem, csak nem értem meg a szavait. Kőrbefon minket, minél jobban figyelek, annál többet mutat. A kör azonban furcsa, valami nem stimmel.

Elátkozott vidéken vagyunk – mondom ki, amint rá gondolok.

Ezt honnan veszed?

Még a források is spirálisra kevertek – magyarázom, miközben igyekszem még mélyebben látni az összefüggést.

Egymásba folynak. Azért látjuk mindenhol ugyanazt, mert tényleg az. Tűkörök épek.

Csőd álatos feleli olyan hangszíjjal, amiből nyilvánvaló, mennyire eleget van. Én azonban nem vele foglalkozom most. A mélyeket kutatom, de így nehéz, csak a víz mentén haladhatok. Kevés vagyok.

Csokolj meg! – kérem anélkül, hogy kinyitnám a szemem. Várom, hogy valami megjegyzést tegyen, ám Q szinte csodálkozomra csak teszi, amit kérek. Az érintés lágy, de így is parázslék. A nyakamhoz fűrja az arcát, szinte egyszerre lélegzik velem. Semmi sem történi, csak ódottan pillantok fel. A nap sugarai annyira élesek, hogy bántanak.

Elmeséled?

Mégis érzem a körülményeket, amit tapasztaltam. Könnyebb lenne megmutatni, arra azonban nem vagyok képes. A föld alatt futó, gyökerekkel megszakított útvonalatokat, a lábunk alatt látkörét Q életet.

Csak azt tudom, hogy minden körkörös. Semmi értelme. Mintha be lennék zárva, csak körök, körök, körök mindenütt.

Rhys szótlanul mered rám egy darabig, az arca megfeszítetlen. Szívesen faggatnám arról, mi jár a fejében, annyira viszont már ismerem, hogy úgysem árulná el. Elöttem is zárja magát, és hiába dörömbölök, mindig csak résnyire nyitja a kaput, miközben én nyitott könyv vagyok előtte. Megsértődhetnék, de nem lenne értelme.

Napról napra furább képek éledek – állapítja meg. Vagy ez eddig is volt?

Nem. Máshogy érzékelek, mind eddig.

De miért? – kérdezi, nekem azonban nincsen rá válasza. Mintha haragudna rám, amit nem tudok hová tenni. Nem az én hibám, hogy neki &

Szerintem te elfojtod.

Felszalad a szemöldöke. Úgy néz rám, mintha egyáltalán nem értené, miről beszélek. Egészen eddig én sem értettem.

Mitől félsz?

Semmit Ql.

Rhys.

Fel akar kelni, de visszar ántom. A karom megfesz ül, és b ár s ér ült, egy által án nem f áj a mozdulat. D öbbenten ny úlok a sebhez, lassan leh úzom a k öt ést. A b Qr öm j égvir ágok mint áj ában h úz ódott össze, mint egy tetov ál ás. Friss, igazi hegeknek semmi nyoma. Sokkot kapok a l átv ányt ól. Rhys visszahelyezkedik hozz ám, óvatosan v égigsim ít a ter ületen. Nem érz ékeny.

Ezt hogyan?

Fogalmam sincs.

A homlokomnak t ámasztja az öv ét.

Att ól f élek, hogy k árt okozok. Mindig ez t ört énik suttogja alig hallhat óan. Erre tippeltem volna magamt ól is. Tudod, mit fogok m ég vissza?

Sejtem, de ha nem voln ék biztos a dolgomban, megmutatja. A f öldre l ök, f öl ém m ászik, olyan szenved élyel esik nekem, amit alig b írok k övetni. A csukl ómra szor ítja a tenyer ét, lefog, mik özben a nyakamba harap. Felny ög ök.

Vill ámok cik áznak az égen, a lez árt szemh éjamon kereszt ül l átom Qket, el Qsz ör azt hiszem, nem is igaziak. Amikor viszont feln ézek, megt öltik az eget, riadtan figyelem a t áncukat.

Rhys sz ólalok meg, Q azonban mintha meg sem hallana. Megk ís érzem kiszabad ítani a kezem, sikertelen ül. Most m ár kezdek komolyan k éts égbeesni. Rhys!

Elenged, a v államnak t ámasztja a fej ét. Felh úzom magamhoz, ám amint megl átom a szem ét, legsz ívesebben menek ül Qre fogn ám. V ör ösre tippeltem volna, de szinte fekete az eg ész pupill ája. R émiszt Q, m égis gy öny ör q. Hirtelen meg értem, mi ért reag álok r á olyan er Qteljesen: az energi ája elk épeszt Qen puszt ít ó, ha szabadj ára engedi.

Hallasz? k érdezem, mik özben az arc ára sim ítom a kezem. Belemozdul az érint ésbe, de tov ábbra is érzelemmentesnek t qnik.

Igen.

Mit m qvelsz?

Igyekszem higgadtnak l átszani, pedig t ávolr ól sem vagyok az. Rhys nem felel, csak újra a sz ámra hajol, er Qszakos, ahogy cs ókol. A l ábam k öz é f észkeli mag át, f élre érhetetlen a sz ánd éka, f Qleg, amikor a ruh áim al á f ér k Qzik a keze.

Pedig ez így nem j ó &

Most j ó lenne, ha abbahagyn ád k érem, erre halkan nevetni kezd. Kir áz a hideg.

Akkor m égis fogjam vissza magam? Belemar az oldalamba, összeszor ítom a fogam. F élsz t Qlem?

Eltolom magamt ól. A mellkas ára nyomom a tenyerem, a jegem viszont leolvad r óla. Ha eddig nem f éltem, most rettegek. A p ántok engednek a ruh ámon. Visszatartom a k önnnyeket, de elford ítom a fejem.

Rhys s úlya olyan hirtelen t qnik el r ólam, mintha valaki ler ántan á. M éterekkel arr ébb m ászik, d üh ösen p üf öli a f öldet, n ém án figyelem. Nem tudom, tudn ék-e seg íteni, j ó ötlet lenne-e, ha a k özel ébe menn ék, amikor így elvesz ítette a kontrollt.

A vill ámok ijeszt Qen gy qlnek felett ünk. Ameddig ell átok, mindenhol ott vannak, villognak, ak ár a d üh ösen sziszeg Q k így ök. Fogalmam sincs, ártatn ának-e valamelyik ünknek, de nincs kedvem kpr ób álni.

Rhys! kiab álok r á. K érelek!

Fel ém fordul. A szeme m ár v ör ösen izzik, a tekintete f ájdalmas. Gyors m érleget és ut án hozz á k úszok, mell é t érdelek, át ölelem. M élyeket l élegzik, azt án ell ök, és a f öldre s új az öklével. A vill ámok felett ünk megl ódulnak, egyetlen pontba csapnak le, hatalmas d önd ül éssel. Olyan hirtelen lesz csend, hogy szinte b ántja a f ülem.

Rhys lihegve rogy a f öldre. T qzforr ó a b Qre, visszakapom a kezem, amint hozz á érek. P azonban az öleembe hajtja a fej ét, mintha j ólesne neki a h qv öss ég.

Jobb?

Hogy nem rohansz hanyatt-homlok a közelemből? Kérdez vissza apró mosollyal.

Úgy ismersz?

Hagyom pihenni. Hosszú, néma percek telnek el, ez a csend pedig szöveget ült a fejembe. Se madár, se szellő, még a fű sem zörög. Vagy megsejtem, a villámoktól, vagy ez a helytényleg vesztől.

Sajnálom.

Semmi baj.

Meglepi az ujjával a vállamon a csót. Elkapom a tekintetemet. Eszembe jut, milyen erős volt a fogásában vergődni, majd megadni magamat a sorsomnak, ha ezzel bármilyen érv van rá, hogy segítek rajta.

Hagytad volna, nem igaz? Kérdezi, majd hatalmasat sóhaj. Nem tudom, melyikünket győztet volna jobban érte.

Fáj a kiábrándultság a hangjában. Kicsit mindig az az érzésem, mintha megállás nélkül hibáztatná magát mindenért. Mintha minden rossz, amit őrténik, az a lelki szándék, és nem értem, miért hiszi ezt.

Én nem győztetlek volna.

Felül. Olyan sebezhetően néz rám, hogy nem bírom elviselni. Tényleg nem haragudtam volna rá.

Megcsókolom. Óvatosan, beévezve viszonzom, az ujjait áncot jártnak a bőrömön, megakadnak a vállamon, a kibontott csatokról, majd a tévén becsúsznak alá. A föld ezúttal hűvösen simul a hátam alá. Nincs bennem semmi érzésem.

Forró az ajka, ahogy a testemen siklik. A hasamat csókolja, közben a kezét az ölemre simul, csak nyöszörgő vagyok képes. Kibontja a nadrágom, a nyelve követi a feltárolt bőrt. A fűbe markolok, ahogy belöbbed bennem a tűz.

Semmi tapasztalatom nincs a test szerelméről, minden egyes érintés sokkhatás, szítja bennem a kéjt, még a túl nem csordul &

A saját lihegésemet fűsüket ítélem a csendben. Rhys felkúszik a testemen, a nyakamra szór csókokat, a combomon érzem, milyen erősebb a vágya irántam. Nem tudom, hogyan tovább, Rhys azonban vezeti a kezemet, segít, hogyan okozza neki örömet. Élvezettel halgatom a sóhajait, imádom, ahogy remegve simul hozzám. Az apró harapást a nyakamon, amikor átlendítem a vékony hátán, amin egyensúlyoz.

Pihelve heverünk a kékég alatt, aztán csókolózunk. Nem tudom, ki írja, mi az az érzés, ami bennem kering, de nem is próbálom szavakba önteni. Lassan csitul csak, nyugalom és elégedettség marad utána.

Így is érzem a lüktetést a testem alatt, kiragad a derékomból. Megigazítom a ruháim, majd hasra fordulok, a tenyeremet és a homlokomat a földre szorítom.

Mi a baj?

Cssss...suttogom, miközben figyelek. Valami megváltozott, és meg kell találnom, mi az. Nem tudom, meddig tart, de rájövök. Felpillantok Rhysre.

Szerintem lyukat ütöttél a bőrömben a villámokkal – mondom elismerően. Megszakadtak a spirállok.

Akkor induljunk – válaszolja. Felkel, a kezét nyújtja. Kicsit sajnálom, hogy a véget ért az idill, de igaz van, mennünk kell. Tovább, az ismeretlenbe. Mit sügnak a megérzéseid?

Magam sem tudom, mikor kezdődött, hogy komolyan vesz, de végre mintha tényleges partnernek tekintene, nem egy buta kölyöknek, akit a hátán közepére sem kíván. Egy koloncnak, aki ráaggatott egy jelet, amitől képtelen megszabadulni.

Szeretem, hogy sikerült változtatnom a véleményem és a hozzáállásán.

Kövessük a villámait – javaslom, mire enyhén megemelkedik a szemöldöke. Szerintem nem a léletlenül egyetlen pontba csaptak bele. És arról érzem a szakadást is.

Hm. Talán valamire még én is járok.

Belecsimpaszkodom a karjába, és visszarántom. Nem néz a szemembe.

Hová lett az önbizalmad? Évek óta, de nem nevet. Ezzel engem is elbizonytalanít, mert mintha azzal, hogy a sebet okozta a karomon, valahogy ellillant volna belőle valami. Nem csupán a jókedve, ez bizonyos. Pedig nem az övé a felelősség. Nem tudom.

Legalább Qszint én felel, ezt az értet ékelem. Eleresztem, rögtön megindul a javasolt irányba. Szótlanul bandukolok utána, a csend közöttünk fűlsiketít Qbb, mint a mező. Megfojt.

Megesküdtem volna, hogy messzebb lesz a villámok nyoma, de alig fél óra múlva odaérünk. Egy odvas, öreg fűába csaptak bele, teljesen kettéhasították, jókora részt átongat a közepén. Rhys a porból Qd-est vizsgálja, valami elismeréssel ét fedezek fel az arcán, de nem mond semmit. Rám pillant, aztán lendületet vesz, és a mélyedésbe bújik. A kezét nyújtja, felhúzza magához.

Egyszerre.

Igazat kell adnom neki, az elQzQ kalandjainkat tekintve jobb, ha nem egymás után megyünk. Biztosra veszem, hogy elszakadnánk, ha nem fogunk szorosan egymás kezét. Nem is tudom, mire készen ülök, talán arra, hogy rögtön rántam valaki, de csak a zaj, ami hirtelen lesújt. Az életé. Madárcsicsergés, a fűlevelének sűrűdése, ahogy rezegteti Qket a szél, a rovarok zsongása. Valahol a távolban mintha nagymacska üvöltene, ezt meg is jegyzem magamnak, nehogy megleljen minket. Jól esik a némaság után.

Visszafordulok. A famögött ugyan úgy erdőt látok, a részt teljesen eltünt, bár talán a fűésébe visszabújva ugyanott találnánk magunkat. Azt semmiképp sem szeretném.

Szerintem mi volt az a hely? Bőkökhátra. Rhys szeme nagyra nyílik a csodálkozástól, ahogy hátratekint. Megrázza a fejét.

Nem akarom tudni.

De szerintem az asszony és a lány?

Elgondolkodva vonogatja a vállát. Én abban sem vagyok biztos, hogy az egész megtörtént, és talán Q is így lehet vele.

Talán nagyhatalmú mágus, aki így zárt el magukat a világtól.

Bőlogatok, ennél jobb verzióm nekem sincs. A hideg futkos a hátamon attól, hogy a jóindulatára bíztuk magunkat, bár továbbra is az az érzésem, hogy nem tudtak volna ártani nekünk. Ezek után persze megkérdőjelezem az ítéletet abban a percben, ahogy az eszembe jut.

Ha egy mód van rá, inkább ne közlekedjünk a kapuidon jegyzi meg Rhys. Ezzel alaposan felbosszant, ezt láthatja rajtam, mert gyorsan hozzátézi: Kívége, ha az életünk múlik rajta, ahogy most is.

Nem szólok semmit, csak elmegyek mellette, ezzel éreztetve, hogy haragszom rá. Felsóhajt mögöttem, de szorosan követ, betérít a közelsége. Eszembe jut, mit megvoltunk nemrég a mezőn, és örülök, hogy most a hátamat mutatom neki. Minél többet gondolok rá, annál jobban tanyázt bennem újra a vágy, pedig megint ismeretlen helyen járunk. Bár ez az elQbb sem tartott vissza minket.

Kínéz egy fűt, és leülök a tövében. Egyrészt elfáradtam, másfelől Q viszont megismerem ezt a helyet is feltérképezni, mielőtt továbbhaladnánk. Behunyom a szemem, a talajra helyezem a tenyerem. Rhys közbelen ül mellém, de nem zavar, csöndben várja, mire jutok.

Tűszővénymondom. Tele van az érzékem a minket körülvevő világgal. Nem bírok koncentrálni.

Rhys a válszékkel közelebb hajol, a vállamra hajtja a fejét, a nyakamba szuszog. Egy darabig nem szólok érte, de végül kénytelen vagyok.

Ez most nem segítmotyogom zavartan, Rhys pedig felnevet, de csak az ért sem húzódik el, hanem forrócsókot helyez a QRömre. Még jobban meglódul a pulzusom. Komolyan, csak elvonod a figyelmem.

Miért? Mátör segített, ha hozzád bújtam szuszogja a fülemből. Végignyal a kölsőívén, beleremegek.

Azok után nem, hogy & tudod.

Nem akartam ennyire határozatlan lenni, mégis sikerült. Ezen felbosszantom magam, kinyújtom a kezem, eltolom magamtól Rhyst. Nem rá haragszom, a saját reakcióm borította ki. Nyugalomra lenne szükségem ahhoz, hogy bármire is jussak.

Szóval zavarban vagy?

Felőhajtok. Kinyitom a szemem, mert ebből úgy úgysem lesz semmi, de mivel Qtt leteremthetném, felém nyújtja a kulacsát. Eddig nem is igazán tartott fel, mennyire szomjas vagyok, most új érőre kapok a víztől. Talán így könnyebb lesz a felderítés is.

Mélyeket lélegzem, nehezen sikerül összpontosítani. Rhys arrébb mozdulna, én viszont megragadom a kezét, és a földre nyomom, úgy próbálom újra, de semmi.

Az előbb könnyebben ment.

Elveszi a kezét az enyém alól, a kezfejemre teszi. Így fordítva már megödik a varázs.

Egyrészen nagyon szót a talaj, pedig van benne nedvesség.

Merre?

Balra.

Akkor arra nem megyünk jelenti ki. Csodálkozva pillantok fel rá. Gyanítom, mocsár.

Nem akarom megosztani vele, hogy nekem ez eszembe sem jutott, mert a végén még kigúnyolna. Inkább tovább kutakodom.

Van egy tó utána. Jobbra csak erdő, gyökerek, talajvíz. Lehet, hogy távolabb van más is, de & fáj a fejem.

Elengedem a talajt, a fának dőlök, a halántékomat masszírozom. Túl sok, nem uralom elégé ismerem be, és remélem, érzi, hogy ez most bocsánatkérés.

Nem baj.

Rhys felfelé bámul, követem a tekintetét. A fák koronája lazán zárul össze felettünk, átcsillan rajta a napsugár. Ez más, mint az előbb a rőf felett, ott még a fény is furcsán természetellenes volt. Élvezem, hogy néha a légmozgás megsimogatja az arcom, virágok illatát sodorja felém.

Kipihented magad? Valami védett helyet kellene keresnünk tőri meg Rhys a köztünk beállót csendet. Bólintok.

Talán a tó környéke jobban beátható.

Kettőnk között a világvégéért, én eddig csak miatta mozdultam ki az ismerős vidékről, így hallgatom rá. Még ad néhány percet, utána viszont a kezét nyújtja, én pedig belekapaszkodom, és engedem, hogy felússzon a földről.

Kilátástalannak kellene lennie számomra, hogy fogalmam sincs, hová tartunk, de amíg vele vagyok, nem igazán érdekel.

Bármire vethet a sors, amíg nem választ el tőle.

[Előző](#)

[Következő](#)